

Ана Родић

КУЋА У ШУМИ

АНА РОДИЋ, рођена 1971 у Београду. До сада је објавила збирку прича *Момци из краја*, и романе *Себи самој*, *Корење* и *Лисице* – роман који је настао као свејврстан епилог истоимене серије.

Живи и ради у Београду.

Ана РОДИЋ

КУЋА У ШУМИ

ЛИКОВИ:

РА – Велики уметник

ЛУНА – Муза и ученик

МЛАДИЋ/КАМЕН/ ВЕТАР/ – Лепи млади мушкарац,
мушкарац дечко.

ЖБУН/ДРВЕЋЕ/НОВИНАРКЕ/ – Хор голих жена које се
маскирају (користе мимикријом)

ДЕВОЈКА ПОТОК/ДЕДА МРАЗ/СМРТ/ – Жена мајка

У комаду нема музике. Сви звукови који се производе током комада, су гласови глумаца. Глумци су и велики део сценографије.

Жбун је хор глумица са великим лепезама које су у облику лишћа различитих боја, која се мењају како се мењају годишња доба.

Првобитно Ра је писан као мушкарац, а Луна као девојка. То није правило, заправо њихов пол уопште није битан и може бити обрнут.

1.
ЛЕТО

Шума. Луна има ѿвез ѿреко очију. Ра јој ѿрилази са леђа и скида јој ѿвез.

ЛУНА: Где си ме ово довео Ра? Север, југ, исток, запад, на који смо то крај света стигли?

РА: Крај старог, и почетак новог света, љубави!

ЛУНА: Која је тачка, тачка краја, а која је тачка новог почетка?

РА: Зар једна тачка не може да буде и почетак и крај?

ЛУНА: Ако се спајају крај и почетак, онда ће нови почетак бити убрљан старим крајем, и неће бити чист. А ја хоћу нови, чисти почетак са тобом Ра!

РА: Колико си лепа, Луна.

ЛУНА: Колико си велики Ра.

РА: Осећаш ли ветар љубави, како лагано струји, као да нас милује?

ЛУНА: Не осећам ништа сем твог погледа на себи. Увукла сам ти се у уста док си спавао.

РА: Зато сам ја данима тако необјашњиво сит. Добро је да си ми рекла.

ЛУНА: Обећај да ме твој организам никада неће избацити из себе Ра!

Ра се намришћии.

ЛУНА: Гледај ме! Обећај да нас нико, нико никада неће пронаћи!

Ра расјакује велики зелени ранац.

РА: Где су твоје ствари?... Само ово?

ЛУНА: Шта ће ми било шта друго?

РА: Заувек си побегла од света са једном спаваћицом, паклом цигара и компакт диском ... шта је ово?

ЛУНА: Ерика Баду.

РА: А на чему ћеш да слушаш Ерику Баду?

ЛУНА: Нисам размишљала...

РА: Добро...

ЛУНА: Питај ме поново.

РА: Шта да те питам?

ЛУНА: Питај: “Шта си понела са собом Луна?”

РА: Шта си понела са собом Луна?

ЛУНА: Само своје голо тело и своју бескрајно велику љубав према теби!
Ра осћавања ранац и поочиње да је зрли.

ЛУНА: Желим да мом телу радиш све што ти падне на памет од сада па заувек, овог тренутка ја ти га поклањам, и оно више није моје, само је твоје - чини са њим шта ти је воља!

РА: Како да узвратим тако великодушном и вредном поклону?

ЛУНА: Својом вечном љубављу!

РА: То је трговина млада моја љубавнице...

ЛУНА: У тој трговини ја сам спремна да будем преварена. Ако ме не будеш волео, оно ће свакако остати твоје.

Ра се нагло одмакне од ње.

ЛУНА: ... Шта је било? Шта сам погрешила?

РА: Ништа љубави. Ти си, љубави, толико чиста, толико савршено чиста да не умеш да погрешиш. Чак и кад би хтела.

ЛУНА: Зашто онда Ра?

РА: Пусти, Луна.

ЛУНА: Јел до мене Ра?

РА: Пусти Луна.

Луна обема рукама зајвори очи и окрене се ка хору – жбуну. Оне сјусиће лишће и јусиће звук од кога се она јиргне. Он их очигледно није чуо. Она склони руке са очију у још једну сирену се враћају у позицију жбуна.

РА: Знаш шта ћемо радити овде у шуми, на овој нашој тачки света?

ЛУНА: Скриваћемо љубав од злих погледа да је што дуже сачувамо и да нас нико не урекне?

РА: Мењаћемо природу. Од сваког дрвета које нам се учини згодно, од сваког камена ствараћемо уметничка дела. Ти ћеш ми позирати а ја ћу тесати природу. Улепшаћу је. Тако ћемо путовати док не умрем. Од једне до друге тачке.

ЛУНА: Молим те немој никад да умреш!

РА: Одавде ћемо кренути у освајање света. Оставићемо свој први отисак баш овде. Цео свет ће бити моја последња изложба, посвећена теби божанствена љубавнице моја! Ти ћеш кад ја умрем остати једина, највећа и најпознатија муза највећег међу великима и онда ћеш и ти бити остварена!

ЛУНА: И даље нећу да умреш и нек никад никад не остварим, само немој да ми умреш! Тако те волим. Тако много. Без тебе бих живела у одвратном реалном свету, морала бих да се свакодневно суочавам са собом. Мрзим да се суочавам са собом. Желим да не постојим, да само ти постојиш и ја онда да сам ту да би твоје постојање било лепше и величанственије.

РА: Седи на ону стену која улази у море. Идем по алат. Пустите нека ти вода покваси хаљину. Осети камен под собом, добро га осети. Хоћу да ти и тај камен постанете једно, а ја ћу онда направити да твоје лепо извајано тело вечно излази из стене на којој си лежала.

ЛУНА: Брзо ми се врати Ра.

Ра одлази, Луна лежи на камену. Једном руком зајивори очи. Хор – жбун сјушића лишиће са лица и јушића звук јојока.

Из јојока, излази девојка – јојок. Све док траје фанијазија Луна држи руку преко очију.

ЛУНА: То је био он – највећи од свих великих, мој љубавник Ра... ми ћемо овом камену дати уметнички облик. Оживећемо га. Само ја морам предходно да се концентришем и да га осетим, покваси ми хаљину, како бисмо удовољиле мом љубавнику, јер ја на овом камену морам да лежим мокра када он дође.

Девојка јојок је милује јо ножама и боковима, у њим јокрејима она додирује и камен. Луна ужива на камену, камен се лађано буди и јодиже и он мази Луну. Девојка - јојок јољуби камен и несјане са сцене.

Луна води љубав са каменом.

Ра гласно долази. Камен се јовлачи. Луна сјушића руке са лица.

РА: Шта је Луна, изгледаш као да те је избацила поплава!

ЛУНА: Имам нешто страшно да ти признам.

РА: Ако ћемо живети овде, мораћеш да се навикнеш на шуму, да осетиш природу, да се стопиш са њом. Природе се не треба плашити, љубави, све чега смо требали да се плашимо оставили смо далеко иза нас.

ЛУНА: Преварила сам те. Са каменом.

Ра се насмеши.

РА: Врло поетично. Хајде да радимо.

ЛУНА: Не!

- РА: Шта је сад било?
- ЛУНА: Хајде да смислимо нешто друго.
- РА: Шта?
- ЛУНА: Прави ме од земље. Ти си мој Бог. Направи ме од земље.
Ра се ипак разнежи и загрли је. Сјусџи алај.
- РА: Нећемо дирати облик том камену, нека буде твој.
- ЛУНА: Много сам срећна што смо побегли од света. Једино се бринем Ра, како ћемо сада, овде на нашем крају света остати важни за друштво?
- РА: А зашто мислиш да смо побегли од света ако ће нам недостајати људи?
- ЛУНА: Није то због мене. Не бринем се ја за себе, него због тебе. Бојим се да си ти ипак навикнут на своју славу. Цео живот си славан, никада ниси био сам, увек си био у великом друштву, цео свој живот. Можда ти постанем досадна.
- РА: Ти си љубави једина публика коју сам желео. Нема места том страху.
- ЛУНА: Већ видим новине пуне наслова: “Уважени господин Професор Ра, највећи чаробњак овога века, сурови критичар времена, створитељ уметничких дела непроценљиве вредности, нестао са својом младом љубавницом. Нема их већ неко време. Да ли су живи, неко их је отео? Шта каже његова жена, госпођа Ра?”
- РА: “Мој муж никада није имао љубавницу! Толико добро познајем свога мужа! Он је брижан отац, поштен човек. Јесте да му је нарав мало незгодна, али то је зато што је он уметник! Уметници су знате, посебна сорта људи. Њих морате да пустите, знате, без притиска на њихове осетљиве душице. Морате имати слуха, пратити њихове уметничке фазе.”
- ЛУНА: ... а како то знаш Ра? Како знаш да си се родио као уметник?
- РА: Једноставно знаш. Нема ту неке мудрости. Таленат. Уметнички таленат је нешто што сене стиче, не бира, њиме се не хвали. Он није твоја заслуга, он је твоја судбина.
- ЛУНА: А ти се баш хвалиш Ра. Нон - стоп се хвалиш! На све стране!
- РА: Радом. Хвалио сам се својим радом. Ја сам вредан и пуно радим, хвалио сам се тиме што сам вредан човек.

ЛУНА: Није истина! Баш се стално хвалиш како си велики! И плујеш по другим уметницима, и мрзиш их. Отворено их мрзиш и причаш како су глупи и неталентовани, сто пута си то причао у мом друштву. И дуго већ ниси радио, и критика пише како како те је време прегазило. А ти никако да направиш нешто да им докажеш да греше!

Током дуљачког монолога, светила се брзасе, свој светилости прајши само Ра-ово крешање и лејно се прешвајра у јесен.

РА: Зато смо овде ти и ја. Уметник и муза. Сами на крају света. Волећемо се до смрти. Јер живот је ништа. И људско тело је трошно. Када смрт дође по живот тела и душа одлети ослобођена земаљског пакла у мир и светлост - тело се враћа земљи и предаје се пред природом, побеђено њеним процесом. Једино дела иза нас остају. Наша добра дела и уметничка дела. Уметничка дела се затим, по смрти уметника, прљају великим свотама пара. Те паре остају породици или разним власницима, од руке до руке кроз разна времена, она трају, реконструишу се, имитирају, славе... прљају их туђе руке туђи погледи, завист, мржња, дивљење. Зато ћемо ми направити велику изложбу у договору са природом. И наша дела неће моћи да се чупају, продају, мењају. Неће бити за свачије очи. И када једном дође крај света заједно са изабранима остаћемо ми, кроз оно што смо оставили за собом и док буде воде и ваздуха, док буде шума биће и нас. И једном када планета нестане у свом бљеску - енергија наше уметности напустиће земљу, као што су наше душе напуштале наша тела.

2.
ЈЕСЕН

Свејло се јако њали и виодимо да је сџиџла јесен. Луна је обучена за џиу џрилику и надзире се кућа коју су џочели да џраде – Фаза I куће.

Луна и Ра џраде кућу џоком дијалоџа.

ЛУНА: Хладно ми је, много ми је хладно. Осећам се ужасно сиромашном. Фале ми све оне лепе ствари, изласци, вино, твоја топла скупа кола... одједном ми све то страшно фали, а знам да ће ме проћи. Али ето, на тренутак... кад помислим... мало ми зафали. Јел и теби тако понекад?

РА: Не.

ЛУНА: Не недостају ти људи?

РА: О којим ти мени људима причаш Луна? Олош, глупаци, просек, јадници! Нико запапти, нико од њих нема храбрости да од свог сопственог живота који држи својим сопственим рукама узме оно што заиста жели. Несрећници заробљени у сопственим страховима, лажљивци, бескичмењаци...

ЛУНА: Тако ружно причаш о целом свету Ра! То није лепо.

РА: Нажалост, то је истина.

ЛУНА: Толико ми је нешто тешко Ра. Боли ме у грудима. Плаче ми се. Бојим се да ме не напустиш.

Ра је заџрли.

РА: Дођи љубави...

ЛУНА: Моја мајка је стално говорила како је штета да трошим своје године на тебе.

РА: И шта би јој ти одговорила?

ЛУНА: Да су године моје, и да ћу их ја трошити онако како ја хоћу. Је ли то мудар одговор Ра?

Пада ноћ, месец је млад.

РА: Када саградимо кућу у којој ћемо провести зиму, следећег пролећа почећемо да правимо нашу изложбу, започећемо наш рад.

ЛУНА: Знаш шта ја мислим? Мислим да ти не можеш да волиш моје тело зато што не ствараш. Све ћу урадити да оживиш. Ти стварај, почни сада, а ја ћу завршити кућу. Довољно ће нам бити за зиму. И немој да мислиш да је то моја себичност, не радим ја то зато да

бисмо поново водили љубав! Јер ја те толико волим да ми више никада не морамо ни да водимо љубав и ја никада због тога нећу бити са другим мушкарцем. Само нек нестану твоји мракови и само прекини да умиреш пред мојим очима сваки дан по мало, јер мој живот без тебе нема апсолутно никакав смисао, апсолутно никакав! Јел ме чујеш!

РА: Нисам приметио да ме тако гледаш? Када си почела да ме видиш другачије? Ти ниси показала никакву жељу да будем у теби- зато нисмо водили љубав. Ваљда смо дошли да се ослободимо а не да се заробимо обавезама и правилима. Ја сам сматрао да смо се одабрали, ти и ја.

ЛУНА: И јесмо. Стварно јесмо. Опрости, Ра.

РА: Хајде да радимо. Хладно је, рад ће нас угрејати.

Настављају да граде кућу.

ЛУНА: Колико волим нашу кућу коју градимо сопственим рукама, толико је и мрзим. Она нас раздваја. Умара нас. Одваја тебе од мене.

Ра се хваћа за стомак. Велики бол.

Луна му пријичава, хваћа га.

ЛУНА: Оног тренутка када одлучиш да се вратимо, вратићемо се.

РА: Ни трага дивље, необуздане младости коју сам код тебе тако волео... нема трунке самопоштовања! Једва би дочекала да се вратиш...

ЛУНА: Није истина. Знаш да није истина.

РА: Знам само да је у теби све мање онога што сам волео те прве ноћи. Нема идеалне жене. Вечне љубави. Све сте исте, на тренутак савршене, а онда се неприметно претворите у незасите аждаје које непрекидно траже и траже и траже...

ЛУНА: Шта тражим Ра?

РА: Усисавате у себе све лепо у човеку, оставите му само патњу и јад. Е, онда сте несрећне па поружните. Много поружните.

ЛУНА: Јесам ли ти ја ружна сада Ра?

РА: Охола и ружна. Требају нам дрва за ватру.

Ра одлази а жбун/Хор њушиа звук вејира, све се њодидже. Луна оћивара шал. Прилази јој вејар.

ВЕТАР: Никада не стај на пут ветру.

ЛУНА: Немој да прођеш поред мене ветру. Прохуји кроз мене... молим те.

Ветар је задрли. Воде љубав.

ЛУНА: Пуни су ми бокови тебе, хладни ветру.

Ветар одлази.

РА: Дувао је јак ветар.

ЛУНА: Да.

РА: Рашчупао ти је пунђу.

ЛУНА: Поправићу је.

РА: Однеси дрва у кућу.

ЛУНА: Донећу ти мало сока од воћа.

РА: Не питаш како знам да ћу умрети?

ЛУНА: Не.

РА: Ниси више радознала? Срце ми је попустило.

ЛУНА: Теби се Ра више не живи. Зато си ме повео у шуму.

РА: Истина. Више ми се не живи.

ЛУНА: Научи ме да вајам.

РА: Сигурно се нећеш спалити на мом гробу.

ЛУНА: Научи ме и ја ћу бити твоја снага. Искористи ме. Направи своју фигуру. Пошто потомство самном како сам кажеш не можеш за собом да оставиш, а цео смисао сваке везе је да се нешто из ње изроди, пренеси на мене своје знање. Можда се тако и нешто лепо кроз мене роди што си ти оплодио својим знањем.

Луна одлази у кућу.

РА: ... бестиднице... лопурдо...

Ветар се враћа.

ВЕТАР: Здраво Ра.

РА: Стигла си?

ВЕТАР: Ја сам мушко, зар се то не примећује?

РА: Мислио сам да се смрти обраћа у женском лицу и да смрт нема пол.

ВЕТАР: А ти чекаш смрт?

РА: А ко си ти?

ВЕТАР: Ја сам ветар.

РА: Када ће доћи смрт по мене?

ВЕТАР: Не знам, то мораш њу да питаш.

РА: Шта ти хоћеш?

ВЕТАР: Да те мало продувам...

РА: Зашто?

ВЕТАР: Зато што сам ја ветар, па између осталог и то радим, продувам.

РА: Свашта.

ВЕТАР: Ајде мало се отвори, шта си се ...

РА: Луна! Луна брзо дођи! Мучи ме ветар! Дођи да га отераш!
Већар ља љродува и оде. Пада ноћ. Месеџ је 2/4.

ЛУНА: Шта се десило? Шта вичеш!

РА: Продувао ме је ветар!

ЛУНА: Па што ниси ушао унутра?

РА: Нисам могао! Замисли, могао је да ме однесе! Немој више никад да ме напушташ! Ни на секунд! Јел си чула! Тако сам се уплашио! Ја само тебе имам Луна само тебе на целом свету! Зашто си ме оставила и отишла у кућу, могао је да ме убије ветар а ти ништа не би урадила!

ЛУНА: Не дам ја ветру да те дира више!
Луна љокушава да ља уведе у кућу, он се брани.

РА: Нећу да легнем. Хоћу да дишем чист ваздух.

ЛУНА: Добро.

РА: Не радиш то добро, дај да ти покажем... овако...
Усћане ка њој.

ЛУНА: Дај да пробам, ајде седи, немој да се замараш.

РА: Не, Луна, не тако, показао сам ти како! Дај ми ону грану да ти покажем место где треба да почнеш.
Луна му додаје љрану.

РА: Ту.

ЛУНА: Добро.

РА: Не, не, не, не тако!
Удара је шћайом љо љлави, она бежи.

РА: Што бежиш кукавице, користиш то што си бржа и покретнија, е сад ћеш да видиш колико сам ја брз и покретан!

Устџане и њочне да је џуче.

ЛУНА: Немој Ра, немој молим те опет да ме бијеш! Обећао си! Рекао си да ме нећеш више тући!

РА: Како си тако глупа!? Како си тако глупа!?

ЛУНА: Немој, Ра молим те, ево, све ћу урадити како си ми рекао...

Прекине да је бије. Она склупчана на земљи лежи.

РА: Извини. . Изгубио сам контролу... Кад ме толико нервираш! Потпуно си деконцентрисана!

Помоћне јој да устџане. Она ѓа заѓрли. Он јој склони руке, иџак нежно.

Луна ради и шмрца. Ра се држи за ѓлаву.

Звук кола. Луна се окреће.

ЛУНА: Кола! Кола Ра! Одакле долази звук!?

РА: Халуцинираш Луна.

ЛУНА: Све је ближе, све је ближе, чујеш кола Ра! Наћиће нас!

РА: Нема кола, смири се.

ЛУНА: Одлазе, кола одлазе Ра, требали смо да вичемо...

РА: Добро, ајде, полако...

Кола се враћају.

ЛУНА: Овде смо! Човек умире!

Звук кола несџаје. Ра се смеје.

РА: Колико си ти луда.

ЛУНА: Знам да си и ти чуо кола!

РА: Да, јесам, ако ће ти бити лакше.

ЛУНА: Зашто ме правиш лудом Ра?

РА: Човек умире! Ко умире? Јел ја изгледам као човек који умире?

ЛУНА: Прошла су кола. Заиста су прошла кола. Могли су да нас нађу...

РА: Нема кола. Дубоко смо у шуми. Нико нас никада неће наћи. Нико никада. Помири се са тим. Понашај се као човек, а не као кукавица... Много сам се уморио, мораш да пазиш да ме више не нервираш толико. Буди пажљива према мени, прекини да ме мучиш.

- ЛУНА: Уосталом рекао си да си болестан и сад ћеш још и добити упалу плућа! Како ја да те лечим од упале плућа?
- РА: Па ти си женско, ваш род је вековима оптуживан за вештичарење, за магију, жене су се у природи добро сналазиле, видале ране ратницима, лечиле су их травама, ајде да видимо колико је пра знања у једној девојци постављеној у шуму на почетку 21 века?
- ЛУНА: Ја сам уствари некакав експеримент за тебе? Шта хоћеш ти од мене уопште? Зашто ниси отишао сам да умреш у шуми? Знам ја зашто, зато што си ти кукавица. Матора, цинична, усрана кукавица која не може да верује да ће умрети! А можда ни нећеш да умреш, можда си све измислио да би ме кињио! То личи на тебе. Садисто! Откуд ти знаш да ћеш умрети? То нико не зна! Смрт долази онда када се најмање човек нада, као и све друго у животу!
- РА: Смрт се глупачо најави. А то не знаш зато што си глупа. Као што знаш да ли си се родио посебан или не, тако и кад време дође само се пробудиш и знаш да је крај ту. Не знаш тачно још колико, који је то тренутак, који је то дан. Али знаш да је ускоро. Смрт те тако припрема да те одведе. Мени се јавила. Трошим задње дане. Свестан сам тога. Не плашим се ни мало. и тако овде са тобом ја чекам смрт достојанствено, колико ми твоје друштво дозвољава да све буде – достојанствено. Ја сам уметник, више биће и ја се радујем смрти.
- ЛУНА: Мислим да је глупо све што си сада изговорио.
- РА: Онда сам обавио посао твој лењог оца и твоје залудне мајке. Помогао сам ти да почнеш да мислиш!
- ЛУНА: Одвратан си.
Он свуче део ѓардеробе са ње, Луна се одмакне од њеџа сама се скида, он је ѓледа.
- РА: Нема пипања?
Луна одмахне ѓлавам.
- РА: Само мало Луна.
- ЛУНА: Хладно ми је.
- РА: Дођи да те угрејем... Не волиш ме више, онако ко раније “више и од себе”?
- ЛУНА: Не знам.
- РА: Обуци се дрољице, била си добра.

3.
ЗИМА

Пао је снег. Све је под снегом. Луна га износи у склепаним дрвеним колицима. Девојке жбун су сада дрвеће под снегом.

РА: Хоће ли се ова зима икада завршити?

ЛУНА: Можда је Нова Година?

РА: Зар је то битно?

ЛУНА: Можемо да се претварамо да је Нова година и да смо у нашој кафани и ја сам у гламурозној хаљини и певам ти пред свима, ти се смејеш широко и лепо а сви шушкају и завиде нам на нашој љубави.

РА: Заиста ти недостаје проклети град.

ЛУНА: И моји родитељи. Сваку ноћ мислим на њих. Мора да им је страшно што не знају где сам.

РА: Не знају ни да ли си жива.

ЛУНА: Знају.

Удара шипајом ка њој, она се измакла, избегла је ударац.

РА: Издала си ме! Глупа лажљивице! Знао сам да си ме издала!

ЛУНА: Нисам те издала! Само сам оставила поруку да сам побегла са тобом и да се не брину, да ћеш ти водити рачуна о мени!

Ра баца шипај, далеко од себе.

РА: Твоји глупи родитељи, они су криви, нису те направили како треба! Зато си таква каква си!

ЛУНА: Е сад ми је стварно доста! Зар немаш трунку поштовања за све што радим за тебе! Чамим по шумама, сналазим се за храну као неарденталац, чистим за тобом, кувам бљутаве чорбе од трава на ватри, ловим по шуми, види шта си направио од мене! Животињу! Робињу! Носим те, клешем камен,...

РА: Колко се сећам на почетку ове авантуре си се и туцала са каменом, па сад сигурно имате бољи однос...

Луна му лупи шамар.

ЛУНА: Уђути! Уђути више!

Ра ћути.

ЛУНА: Докле сад мислиш да ћутиш?

- РА: Тукла си ме.
- ЛУНА: Нисам те тукла, ударила сам те да заћутиш, јер сам пукла. Нисам те тукла, не пренемажи се. Ајде да се помиримо, извини.
- РА: Немој никад више да ме удариш Луна. Знаш колико те ја волим. Знаш колико сам слаб и беспомоћан, ружно је користити моју слабост за иживљавање...
- ЛУНА: Нисам се иживљавала, само си претерао, немој више да претерујеш!
- РА: Да ли би ипак отишла до села по лекове за мене. Не могу више да трпим ову слабост?
- ЛУНА: Зар је близу неко село?
- РА: Јесте.
- ЛУНА: Зашто онда нисмо у селу него у шуми?
- РА: Зато што би ти онда позвала неког да дође по тебе и оставила би ме самог.
- ЛУНА: Никад те не бих оставила, не могу да верујем шта слушам, где је село, одмах ћу отићи по лекове!
- РА: Нећу да ти кажем, отићићеш и никад се нећеш вратити. Заувек ћеш ме напустити, оставићеш ме у шуми да ми се осветиш за све што сам ти урадио. А кад дођу по мене и виде ме оваквог... нећу се више никада вратити. Ни по коју цену. Дошао сам да умрем овде ту ћу и остати .
- ЛУНА: Ра, нећу, нећу отићи, нећу никог довести, обећавам, имаш моју часну реч. Реци ми где је село, узећу лекове, вратићу се лечићу те и биће ти боље...
- РА: Смешна си.
- ЛУНА: Онда цркни од упале плућа. Твој избор.
- РА: Не требају мени глуши лекови. Певај ми Луна.
- ЛУНА: Сад је зима и природа спава. Певаћу ти на пролеће.
- РА: Какав си ти лутко погрешан избор била.
- ЛУНА: Живећеш ти још сто пролећа. Наше време тек долази. Немој да ме не волиш Ра.

Одлазе у кућу, мрак, месец свейли 3/4.

4.
ЗИМА

Буди се следећи дан. Са првим зраком сунца, Луна излази, цепа дрва, хвата зеца, односи га у кућу, зец сквичи. Чују се само жласови.

РА: Јел можеш мало нежније да кољеш те животиње, сав се најезим!

ЛУНА: Кољи их ти ако умеш боље.

РА: Не могу, ја сам уметник, ја сам племенита душа. Нисам ја као ви остали. Ја стварам, не уништавам.

ЛУНА: Немој молим те, расплакаћу се.

Излазе најбоље.

РА: Можеш бар да опереш руке од крви, остављаш ми флеке по колицима и после ми смрад крви уђе у нос, па ми је мука по цео дан.

ЛУНА: Поток је леден.

РА: Па ти је лакше да смрдиш него да се переш?

Луна ојере руке.

РА: Јел хладно?

Луна га игнорише.

РА: Ноћас нисам добро спавао. Мислио сам да ћеш да ме убијеш на спавању. Кад те гледам како хладнокрвно кољеш јадне, недужне животиње, које ти нису ништа скривиле, одмах видим како мене кољеш на спавању.

ЛУНА: Боље би ти било да бар нешто радиш, мање би имао времена да смишљаш те глупости...

РА: Немам ја шта да радим, кад ти све радиш! То си намерно тако направила, хоћеш да ме излудиш нерадом!

ЛУНА: Хоћеш да радиш? Лепо! Ајде одери зеца.

РА: Не могу да дерем зеца, знаш да не могу то да урадим! Зато ми то и предлагеш, зато што знаш колико се грозим мртвих животиња. Поготову када су мале.

ЛУНА: Како онда немаш проблем да их једеш?

РА: Кад су скуване, ти си их већ својом касапском руком исекла на комадиће па ми вишене лице на животиње. Не бих ја ни јео јадне зечева, него морам због здравља.

- ЛУНА: Добро. Ја ћу одрати зеца.
- РА: Одвратна си ми. Како можеш да дереш ту малу нежну животињу...
- ЛУНА: Зато што сам одвратна. Ајде мало читај књигу.
- РА: Мораш да ми је донесеш. Знаш да не могу да се крећем.
- ЛУНА: Можеш него нећеш, толико седиш и лежиш да ће ти атрофирати сви мишићи, било би ти боље да се потрудиш па да бар једном дневно прошеташ око куће.
- РА: Молим те љубави донеси ми књигу.
Луна му донесе књиџу.
- РА: Ти сад настави да радиш на мом камену. Само пажљиво...
Луна шеше камен. Ра чита књиџу.
- РА: Нисам ти рекао тако...
- ЛУНА: Мислила сам да би ти се допало.
- РА: Ниси ти ту да би мислила... мало глупо ништавило у које ми је било пријатно да улазим док ме је инспирисало на то. Твоја функција се своди на домаћицу и радника.
- ЛУНА: Зашто ме толико мрзиш Ра?
- РА: Заморна си. Јадна у својој послушности. Ти си ствар. Нажалост ти си ствар.
- ЛУНА: Ти си ме убио Ра! Сећаш се, сећаш се шта смо се договорили, да ова шума буде место на коме ћеш ти оживети! Договорили смо се да улепшамо природу, да ја будем твој модел, да ти остављаш своје трагове вајајући моје фигуре по шуми! И шта се десило? Пошто си неспособан и мртав да ствараш и дајеш живот било чему, ти си одлучио да уништаваш. Моји су мртви трагови свуда по шуми Ра! Ја сам по шуми остављала за нама своје мртво срце, своје мртво тело које ниси хтео да волиш, своју мртву душу! Знаш шта сам ја сад? Ја сам живи мртавац! Погледај ме! Ја сам твој последњи рад! Моји мртви парчићи разбацани по шуми су твоја последња изложба! Ја сам у овој шуми умрла, а не ти!
- РА: Када сам те узео била си ништа, сад си ипак постала ... нешто, мора се признати.
- ЛУНА: Шта? Шта сам то постала?
- РА: Нешто свакако грозно.
- Луни је ипак жао њеџа.*

ЛУНА: Извини. Поправићу се.

РА: То је непоправљиво. То си ти. Један ужас.

Луна је зајворила очи рукама. Појављује се девојка у плашићу деда-Мраза. Носи сребрни шпатај. Сјаје прво испред Луне.

Луна плаче.

РА: Не забушавај на том камену иначе га никада нећеш завршити, а знаш колико ми је то важно! Лењице безобразна, намерно радиш споро, данима, намерно да би ме нервирала!

Девојка прође поред ње, иза њених леђа обрне плашић са друге стране. Плашић са каиуљачом је црн, извуче из шпатаја сечиво, трансформисала се у смрт. Луна клеће камен, смрт ирилади са леђа професору Ра који чита књижу. Он се окреће.

РА: Дошла си по мене... немој молим те да ме узмеш, узми њу, она је и тако потпуно бескорисна, ја сам велики уметник, свет ће самном много изгубити, са њом неће ништа добити... узми је и мени дај њену снагу... оправдаћу сва очекивања небеских сила...

Смрт га пољуби у уста, узела му је животи.

Луна га не гледа.

ЛУНА: А можда је ноћас заиста Нова година! Могли би да направимо мало славље, ево сад сам опет ружно мислила, и одмах ме пече савест... то значи да те ипак можда волим. Чудоје колико човек може да истрпи... Ра? Ра!?

Окрене се и види да је мртав. Загледа га и плаче.

ЛУНА: Не! Нисам тако мислила! Љубави моја, немој да умреш молим те, немој да умреш, нисам тако мислила! Молим те врати се, молим те, врати се Ра, шта ћу сад ја без тебе...

Окрене се и погледа у камен, крене да га клеће свом снагом. Пада ноћ. Месец је љун.

Луна завршава фигуру. Вади лојатицу, која. Сахрањује га, не плаче. Сахрањује га испод камена. Трчи кроз шуму. Дрвеће је зауставља. Ветар јако дува.

Ветар се смирује. Луна одлази из шуме.

5.
ПРОЛЕЋЕ

Кућа у којој су живели, дрвеће – сценографија.

Камена фигура, је и надљробни сјоменик. Великим словима ишише: Професор Радмило Распоповић, година рођења и смрти (1940-2001). На њиховој кући ишише МУЗЕЈ ПРОФЕСОРА РАСПОПОВИЋА. Цео део је ољраћен дрвеном ољрадом.

Девојке – сирене, жбун, дрвеће/ су новинари. Чекају да сјишгне Луна. Две иричају, док ипрећа фотољрафише, кућу и сјоменик.

НОВИНАР 1: Када мисли да се појави симпатична дрољица, за пола сата морам да се јавим у редакцију, а у овој вукојебини немам домет.

Гледа у мобилни, иокушава да нађе месјо на коме ће бији у мрежи.

НОВИНАР 2: Мени то звучи романтично... водили су љубав у пророди, сакривени од света, и ја бих можда тако... а шта кажеш?

НОВИНАР 1: Кажем да је то чист егзибиционизам. Ето шта кажем. Велика жртва за велики живот. Мала је платила цену своје славе. То ти је то.

Луна у црној мини хаљини без рукава, са црним наочарима за сунце излази из куће, Сјаје иоред фигуре.

ЛУНА: Изволите са питањима.

НОВИНАР 1: Колико сте тачно времена провели у шуми?

ЛУНА: Нисам имала никакву оријентацију о времену, то ћете ви сигурно боље утврдити.

НОВИНАР 2: Колико је дуго професор Радмило Распоповић правео своје последње дело?

ЛУНА: Завршио га је пар дана пред смрт.

НОВИНАР 3: Дело је заиста сјајно. Другачије од свих његових досадашњих радова. Је ли га посветио вама?

ЛУНА: Посветио га је својој супрузи госпођи Распоповић и њиховој деци. Док је радио само је о њима причао. Јако су му недостајали.

НОВИНАР 1: Одакле је потекла идеја да се преселите у шуму? На телевизији сте рекли да је професор Распоповић називао вашу кућу у шуми крајем света. Јесте ли ви то заједно побегли на крај света?

- ЛУНА: Нисмо побегли. Али он јесте ово место називао крајем света.
- НОВИНАР 2: Имате ли идеју зашто је изабрао Дурмитор за крај света? Зашто то није могао да буде Париз или Њујорк? Професор је имао новца да изабере било коју другу тачку за крај света. Чудан избор, признаћете.
- ЛУНА: Хтео је да се склони од града уопште.
- НОВИНАР 3: Можда је професор хтео да се склони из нашег града на неко време, хоћу уствари да вас питам има ли та одлука везе са актуелном политичком ситуацијом, како сви знамо, професор није био у милости нове власти.
- ЛУНА: Ми нисмо говорили о политици. Уметност је изнад политике. Његов одлазак није имао никакве везе са политичком ситуацијом. Он се никога није бојао. Заиста није...
- НОВИНАР 1: Како сте заправо отишли?
- ЛУНА: Професор Распоповић више није могао да ради у граду. Планирао је да се врати чим заврши скулптуру. Нажалост болест га је затекла, био је слабо покретан, кола су нам украли и нисмо могли да се вратимо.
- НОВИНАР 2: Зашто ви нисте отрчали до села по помоћ?
- ЛУНА: Професор је хтео да прво заврши свој рад. За њега је уметност била важнија и од живота.
- НОВИНАР 2: Ја ћу бити директна, оно што занима нашу јавност је: Да ли сте ви били љубавница професора Распоповића?
- ЛУНА: Нисам... Професор је јако волео своју жену и није имао љубавнице.
- НОВИНАР 1: Зашто је онда са вама отишао у шуму?
- ЛУНА: Ја сам била његов ученик, па се из нашег заједничког рада изродило лепо пријатељство. Била сам његов ученик...
- НОВИНАР 2: Како је изгледао пред смрт, је ли био слаб?
- Иза њих се њојављује младић/ камен, већар/ и љеда из даљине, она га не види.*
- НОВИНАР 3: Хоћете ли објавити књигу о животу у шуми?
- НОВИНАР 1: Да ли је жеља професора Распоповића била да његов задњи рад буде његов надгробни споменик?
- ЛУНА: Јесте... јесте...

НОВИНАР 3: Јесте ли ви нешто радили?

ЛУНА: Јесам. Моји радови су у кући мојих родитеља.

НОВИНАР 2: Можемо ли ускоро очекивати вашу изложбу?

ЛУНА: Да, надам се крајем године.

НОВИНАР 2: И још једно питање...

ЛУНА: Готово је са питањима...

Луна одлази, новинари осћају да фототографишу кућу и скулптуру. Луна седа на клупу, поред ње седа младић /камен, већар/.

МЛАДИЋ: Извините госпођице, шта се овде дешава.

ЛУНА: Питајте новинаре, они ће вам боље објаснити.

Луна ђали цигару и окреће му леђа.

МЛАДИЋ: Ја сам Никола,
(*Пружи јој руку*)
и не волим новинаре, волео бих да чујем од вас.

ЛУНА: (*И даље не реагује на њега*)
Овде је сахрањен професор Распоповић...

МЛАДИЋ: Ко?

ЛУНА: Чувени вајар, одакле сте ви?

МЛАДИЋ: Нисам одавде, случајно сам ту залутао, бавим се проучавањем ретког биља, Никола...

Луна му ђружи руку.

ЛУНА: Луција Настић.

МЛАДИЋ: Ако се споје прва два слова имена и прва два слова презимена добије се надимак Луна... сигурно вас је неко некада тако звао...

ЛУНА: Занимљиво. Није, нико никад.

МЛАДИЋ: А шта ви радите ту, зашто вас сликају?

Луна му окрене леђа.

ЛУНА: Нисам ја баш тако наивна као што мислите!

Младић ђолако извлачи диктофон из џепа и ђажљиво га укључује док изговара следећу реплику.

МЛАДИЋ: Не разумем о чему говорите?!

Ставља диктофон у ђредњи џеп сакоа да буде ближе њој.

ЛУНА: Сва та питања, као мрзите новинаре, како да ја будем сигурна да ви нисте новинар? И тако сте ми ужасно познати!

Полако се појављује млад месец.

МЛАДИЋ: Луна, видите, појавио се месец а тек је пет сати поподне!

ЛУНА: Молим вас да ме тако не зовете, то није моје име.

МЛАДИЋ: Млад месец. У народу постоји веровање да кад се на млад месец особа ухвати за нешто сребрно и замисли жељу, та жеља ће се сигурно остварити, ево ја имам сребрни упаљач, и замишљам своју жељу, хоћете и ви?

Луна га игнорише.

МЛАДИЋ: Тај професор...

ЛУНА: Он је мртав.

МЛАДИЋ: А ви?

ЛУНА: Ја сам као што видите жива.

Погледају се и насмеше се једно другом.

МЛАДИЋ: У то не сумњам.

ЛУНА: Ја сад морам да идем. Било ми је драго, Никола. Овде не расте ретко биље, верујте ми на реч. Тражите ретко биље дубље у шуми.

МЛАДИЋ: А можда сте баш ви тај редак цвет који тражим Луција Настић...

ЛУНА: Онда ме потражите у граду, Никола.

Луна одлази, он се смешка за њом, вади диктифон, мало га зледа.

Прилази му једна од новинарки.

НОВИНАР 1: И јеси ли нешто извукао?

МЛАДИЋ: Нисам, јел имаш њен телефон?

НОВИНАР 1: Имам. А о чему сте онда онолико причали?

МЛАДИЋ: О ретком биљу...

НОВИНАР 1: О чему?

МЛАДИЋ: Драга колегинице, наставићемо разговор у граду. Добићу причу! Луција Настић. Луна? Добар почетак за илузију. А?!

Пољуби је и оде на сцену на коју је Луна отишла.

КРАЈ